

ELS NOSTRES DEURES per a RECOPRAR LA REPUBLICA

A setmana passada, en aquestes columnes, vam publicar una àmplia informació en la qual anàvem objectivant el contingut d'un 'mensaje' espanyol, així com al pretendent de la circular alguns aspectes de la circular número 16 d'un anomenat Subcomitè regional de Catalunya de la C.N.T.

Sabem que, pertot arreu, la denúncia irrefutable, formulada per «LLUITA» ha causat profunda impressió. La sensibilitat política de les masses republicanes i antifranquistes emigrades s'ha posat de relleu en condemnar el doble joc indecent d'aquells que envolten representants al Govern de la República i, al mateix temps, participen en el complot reaccionari, monàrquic, amb el qual es vol liquidar les institucions republicanes ensens que faciliti el retorn d'un règim repudiat i combatut, en diferents ocasions, pels pobles d'Espanya.

El proper diumenge, al Palau de la Mutualitat de París, les masses republicanes i antifranquistes van a ratificar, en altre cop, la condemna vigorosa i energica contra les maniobres capituladores i antisocialistes, en aplaudir amb entusiasme i fervor patriòtic, les objectives intervencions de Rafael Vidiella i de Santiago Carrillo.

Les masses populars, els pobles d'Espanya, que lluiten amb tant d'heroisme contra el franco-falangisme i per la República, acolliran amb simpatia totes les mesures que tendixin a extirpar, sigui a llarg o sigui, els corrents de capitulació. Ja en altres ocasions —principalment en el curs de la nostra guerra—, quan en

(Passa a la pàg. 3.)

Organ del Partit Socialista Unificat de Catalunya

L'APARICIO del número 100 de "LLUITA"

A capçalera de «LLUITA» apareix, avui, amb el número 100, Llarga és, doncs, el camí recorregut pel nostre portaveu d'ençà que, el mes de gener del 1945, va sortir, un altre cop, a la palestra per a continuar la tasca combatent—l'incipient ja a Catalunya—contra els enemics dels treballadors, del nostre poble, de la República.

EN EL MITING DE LA MUTUALITE DE PARIS

Rafael VIDIELLA i Santiago CARRILLO van denunciar les maniobres claudicadores i monàrquiques dels enemics de la REPUBLICA

El diumenge propera va celebrar-se a la sala de la Mutualité de París, un gran miting d'afirmació republicana, en el qual van fer ús de la paraula el company Rafael Vidiella, membre del Secretariat del P.S.U. de C., ex conseller del Govern de Catalunya, i el camarada Santiago Carrillo, membre del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya i ex ministre del Govern de la República.

A la presidència hi havia, entre altres, els companys Wenceslau Colomer, Josep Moix i Rafael Vidiella, del Secretariat del P.S.U. de C., els camarades

Vicente Uribe, Antonio Mije, Francisco Anton i Santiago Carrillo, del Buró Polític del P.C. d'Espanya, Enrique Lister i Juan Modesto del C.C. del P.C. d'E. i de les I.S.U., membres de les Direccions departamentals del nostre Partit i del P.C. d'Espanya, generals Cordon i Hidalgo de Cisneros, etc. etc.

Va obrir l'acte, Dionisio Bartolomé de la direcció departamental del P. C. d'Espanya. Després d'uns mots de salutació va cedir la paraula al nostre company Rafael Vidiella, el qual va començar la seva intervenció dient:

Ferran VII, a Alfons XIII, ha representat una constant guerra, civil. Els noms de Riego, Torrijos fins a Galan i Garcia Hernández, passen; per Francesc Ferrer i milers d'obres i patriotes assassinats per la monarquia, demostra que aquesta ha estat sempre la guerra civil. (Aplaudiments.)

Com és possible, doncs, que hi hagi qui s'anomeni 'libertari i ceneista' i sigui capaç de signar un missatge tan trastrer i ignominios com el que s'ha enviat al Pretendent?

Jo he lluitat vint i tres anys en els rengles de la C. N. T. i conec el tremp revolucionari de la massa dels seus afiliats. Si jo no hi seguís militant, no és perquè no desiguesia l'Organització, sinó perquè els companys anarquistes, que la dirigeixen, mentre permeten l'existència en llurs rengles de polítics pertanyents a partits burgesos no hi consenten els polítics dels partits obrers. Doncs, bé jo que conec la indomable energia revolucionària dels obrers ceneistes, tinc la completa seguret que aquests dos subjectes que han signat el missatge a don Joan no són els veritables representants dels treballadors de la C. N. T. Els obrers de la C. N. T. no són capaçs d'acceptar representants d'una tal nissaga.

Proves de la ignominiosa capitulació

La capitulació no solament està representada—insistint per aquestes dotze—amb el missatge a don Joan com general de la C. N. T. col·laboracionista. Està representada també, dissortadament, en el «Comité Regional de Catalunya d'Aquesta C. N. T. col·laboracionista». La circular número 16 enviada als seus afiliats diu:

«El estado actual de la negociación con los monárquicos se halla en su punto álgido. Existe la posibilidad de que de un momento a otro se anuncie la firma del pacto... con ella, el Gobierno de coalición...»

I com que són monàrquics de dall a baix, afeixegen:

«I por nuestra parte sucede lo mismo...»

Això és el que diuen. I ho diuen representants de la C. N. T. de Catalunya.

(Passa a la pàg. 2)

Rafael VIDIELLA

Companys i compatriotes: És innegable que el règim de Franco travessa una pronunciada crisi de descomposició. Corsecat per les pròpies contradiccions, combatut per la democràcia internacional i, sobretot, valentment atacat pel nostre poble, el règim falangista cerca una sortida que li permeti de conservar el seu brutal aparell terrorista.

La glòria principal d'aquesta davallada del règim franquista es deu a la lluita unida de tots els pobles hispànics. Franco es va figurar el primer d'abril del 1939 que la guerra havia acabat. Així ho va dir en el seu comunicat de guerra d'aquella data. La guerra que Franco va desfermar, però, contra el poble espanyol d'acord amb les forces més reaccionàries del país i amb el feixisme pagès dels pobles hispànics, la mantenen en defensa de la República els fusells dels guerrillers, les protestes dels pagessos, les manifestacions de les dones, i les vagues dels treballadors d'arreu d'Espanya que demanen a Franco que els pobles hispànics no han consentit mai cap tirania i menys consentiran la d'ell. (Aplaudiments.)

Es bo recordar que els companys Rafael Vidiella i Santiago Carrillo, en el miting de la Mutualité, després d'examinar objectivament els fets, van recomanar una sèrie de mesures la importància i abast polítics de les quals ens pla de subratllar.

Per primera vegada els nostres pobles van conèixer la llibertat

El nostre poble lluita per la República amb la continuïtat, perquè, per primera vegada en la seva història, ha conegut la democràcia. Per primera vegada la classe obrera plantejava i resolía les seves reivindicacions. I per primera vegada els treballadors de la nostra guerra, quan regentava el ministeri d'Agricultura un company comunista: el company Vicente Uribe. (Aplaudiments.)

Catalunya i Euzkadi van obtenir llibertats amb la República, i el poble galleg es trobava ja en vies d'obtenir-les. Això va fer que aquests pobles, junt amb el poble de Castella i tots els altres pobles d'Espanya, estiguessin més units que mai, puix que ells i els va mantenir dividits, la República els va agermanar, fent que lluitessin en la seva defensa més units que mai i que encara continuïn lluitant. (Aplaudiments.)

La República és viva en el cor del poble. No podem oblidar, però, que els enemics, molt poderosos, Franco i la Falange en primer lloc, els quals cal combatre a sang i a foc i sense treva. La República té com enemics totes les forces de la reacció dels pobles hispànics, d'aquestes mateixes forces que si avui abandonen Franco perquè ja no els serveix, fan tot el possible per substituir-lo per un franquisme sense Franco.

Sobretot la reacció internacional, capitanada per la diplomàcia atòmica, està també interessada en què el poble d'Espanya no tingui una sortida democràtica i republicana. Aquesta diplomàcia atòmica no ajuda els pobles, sinó els Governs que van contra els pobles, com en són bons exemples Grècia, Turquia i el mateix Govern de Franco.

A Euzkadi, la jornada del Primer de Maig, s'ha caracteritzat per un ampli moviment de vaga general que s'ha aplicat a gairebé tota la població industrial.

Amb motiu de la Festa del Treball, el Consell de la Resistència, que representa en la clandestinitat el Govern Basc que es troba a l'exili, d'acord amb les tres organitzacions sindicals basques, van desitjar que els obrers parassin el treball a les fàbriques i tallers de Biscaia.

L'acord no afectava els comerços ni els transports públics de viatgers, però sí els camions industrials que treballen el dia primer de maig.

El dia abans de la Festa del Treball, els gran nombre de manifestos signats per la C. N. T., U. G. T. i Solidaritat de Treballadors Bascos (Federació de Sindicats Cristians Bascos) en els quals invitaven a la vaga, a la indústria i al governador civil va ordenar als patrons que acomiadessin els obrers que el primer de maig no acudissin al treball. En algunes empreses, a la taula d'anuncis, van aparèixer notes de la Direcció en les quals es donaven compte de les ordres de l'autoritat governativa.

A despit de totes les ordres, amenaces i cominacions, els obrers van realitzar la vaga. Hom calcula entre el 70 i el 80 per cent, el nombre de treballadors que van obrir les institucions dels dirigents de la Resistència. Ultra aquests resultats, i com a conseqüència de les ordres del governador, la vaga i la confusió a la important indústria basca s'han prolongat durant els dies següents.

Presidència del miting d'afirmació republicana celebrat a Paris.

Franco cerca perpetuar-se gràcies a la nostra divisió

El major perill, però, per a la República—prossigui—, està en els agents de divisió i de provocació infiltrats en els rengles de la classe obrera i dels republicans. Ja sabem que el proletariat i el servei «mensaje» liberal al Pretendent espanyol, alguns paràgrafs dels quals heu tingut ocasió de llegir a les pàgines de «Mundo Obrero» i de «LLUITA». (Aplaudiments.)

Franco està ja gastat i ha preparat la seva substitució per una monarquia que deixi intacte el seu aparell terrorista. Així interessa a la reacció interior; que no toleri la democràcia al nostre país, i a la reacció internacional, que necessita pobles pobres i dèbils per a millor oprimir-los.

Franco i la reacció interior i exterior han trobat en els signants de l'emissat «mensaje» liberal i uns fidels servidors. Han comedit amb tres personatges del règim franquista, els quals, en unes cartes a Franco, segons la premsa internacional, li han aconsellat de preparar el camí a la monarquia. Un d'ells és Giron, al qual Franco ha arribat el moment de portar defensat amb la guàrdia civil i tot el seu aparell de terror i cerca la divisió i la provocació entre el camp dels seus enemics.

Així ha conegut ja abans de la nostra guerra, amb l'equip Lerroux-Gil Robles; durant la nostra guerra, llurant el Madrid heroic i la zona Centre-Sud per la traïció Casado-Mera. (Aplaudiments.) I ara, amb aquest càndid i servil «mensaje» liberal al Pretendent espanyol, alguns paràgrafs dels quals heu tingut ocasió de llegir a les pàgines de «Mundo Obrero» i de «LLUITA». (Aplaudiments.)

Franco està ja gastat i ha preparat la seva substitució per una monarquia que deixi intacte el seu aparell terrorista. Així interessa a la reacció interior; que no toleri la democràcia al nostre país, i a la reacció internacional, que necessita pobles pobres i dèbils per a millor oprimir-los.

Franco i la reacció interior i exterior han trobat en els signants de l'emissat «mensaje» liberal i uns fidels servidors. Han comedit amb tres personatges del règim franquista, els quals, en unes cartes a Franco, segons la premsa internacional, li han aconsellat de preparar el camí a la monarquia. Un d'ells és Giron, al qual Franco ha arribat el moment de portar defensat amb la guàrdia civil i tot el seu aparell de terror i cerca la divisió i la provocació entre el camp dels seus enemics.

Així ha conegut ja abans de la nostra guerra, amb l'equip Lerroux-Gil Robles; durant la nostra guerra, llurant el Madrid heroic i la zona Centre-Sud per la traïció Casado-Mera. (Aplaudiments.) I ara, amb aquest càndid i servil «mensaje» liberal al Pretendent espanyol, alguns paràgrafs dels quals heu tingut ocasió de llegir a les pàgines de «Mundo Obrero» i de «LLUITA». (Aplaudiments.)

Franco està ja gastat i ha preparat la seva substitució per una monarquia que deixi intacte el seu aparell terrorista. Així interessa a la reacció interior; que no toleri la democràcia al nostre país, i a la reacció internacional, que necessita pobles pobres i dèbils per a millor oprimir-los.

Franco i la reacció interior i exterior han trobat en els signants de l'emissat «mensaje» liberal i uns fidels servidors. Han comedit amb tres personatges del règim franquista, els quals, en unes cartes a Franco, segons la premsa internacional, li han aconsellat de preparar el camí a la monarquia. Un d'ells és Giron, al qual Franco ha arribat el moment de portar defensat amb la guàrdia civil i tot el seu aparell de terror i cerca la divisió i la provocació entre el camp dels seus enemics.

Així ha conegut ja abans de la nostra guerra, amb l'equip Lerroux-Gil Robles; durant la nostra guerra, llurant el Madrid heroic i la zona Centre-Sud per la traïció Casado-Mera. (Aplaudiments.) I ara, amb aquest càndid i servil «mensaje» liberal al Pretendent espanyol, alguns paràgrafs dels quals heu tingut ocasió de llegir a les pàgines de «Mundo Obrero» i de «LLUITA». (Aplaudiments.)

Els (libertaris) que s'ajupen als peus del descendant de Ferran VII

Per altra part—continua—don Joan està furtuós d'entendre's amb Franco. Tan furtuós, que diu que pot restar a Espanya si vol, puix que, segons ell, en esclavitzar el poble espanyol, Franco ha fet un gran servei a Espanya. Calculeu, doncs, quines són les idees del Pretendent, del fill de «Fernando VII i Pico» (rialles), com li deia l'anàmuo. D'aquest Pretendent al qual el servil «mensaje» liberal diu que és la penya més preada per la convivència social entre tots els espanyols.

La monarquia no ha estat mai l'estat capaç d'assegurar la convivència social entre els espanyols. Ha estat tot el contrari. Ha oprimit sempre els obrers, els pagessos, totes les classes socials. Ha oprimit Castella, Catalunya, Euzkadi, Galícia i tots els pobles d'Espanya. La monarquia, des de

deixalles del feixisme, sinó que és la trepa occidental que explota els indis, que liixa els negres, que ajuda els Governos despòtics de Grècia, Turquia i l'Espanya franquista.

Aquests dos catalans són, entre altres,—afirmà—, els que desmenteixen el que alguns dels nostres compatriotes diuen que a Catalunya no hi ha reacció, ni feixisme, ni monàrquies. Ventosa dia en la seva carta a Franco que ha arribat el moment de portar defensat amb la guàrdia civil i tot el seu aparell de terror i cerca la divisió i la provocació entre el camp dels seus enemics.

Franco està ja gastat i ha preparat la seva substitució per una monarquia que deixi intacte el seu aparell terrorista. Així interessa a la reacció interior; que no toleri la democràcia al nostre país, i a la reacció internacional, que necessita pobles pobres i dèbils per a millor oprimir-los.

Franco i la reacció interior i exterior han trobat en els signants de l'emissat «mensaje» liberal i uns fidels servidors. Han comedit amb tres personatges del règim franquista, els quals, en unes cartes a Franco, segons la premsa internacional, li han aconsellat de preparar el camí a la monarquia. Un d'ells és Giron, al qual Franco ha arribat el moment de portar defensat amb la guàrdia civil i tot el seu aparell de terror i cerca la divisió i la provocació entre el camp dels seus enemics.

Així ha conegut ja abans de la nostra guerra, amb l'equip Lerroux-Gil Robles; durant la nostra guerra, llurant el Madrid heroic i la zona Centre-Sud per la traïció Casado-Mera. (Aplaudiments.) I ara, amb aquest càndid i servil «mensaje» liberal al Pretendent espanyol, alguns paràgrafs dels quals heu tingut ocasió de llegir a les pàgines de «Mundo Obrero» i de «LLUITA». (Aplaudiments.)

Franco està ja gastat i ha preparat la seva substitució per una monarquia que deixi intacte el seu aparell terrorista. Així interessa a la reacció interior; que no toleri la democràcia al nostre país, i a la reacció internacional, que necessita pobles pobres i dèbils per a millor oprimir-los.

Franco i la reacció interior i exterior han trobat en els signants de l'emissat «mensaje» liberal i uns fidels servidors. Han comedit amb tres personatges del règim franquista, els quals, en unes cartes a Franco, segons la premsa internacional, li han aconsellat de preparar el camí a la monarquia. Un d'ells és Giron, al qual Franco ha arribat el moment de portar defensat amb la guàrdia civil i tot el seu aparell de terror i cerca la divisió i la provocació entre el camp dels seus enemics.

Així ha conegut ja abans de la nostra guerra, amb l'equip Lerroux-Gil Robles; durant la nostra guerra, llurant el Madrid heroic i la zona Centre-Sud per la traïció Casado-Mera. (Aplaudiments.) I ara, amb aquest càndid i servil «mensaje» liberal al Pretendent espanyol, alguns paràgrafs dels quals heu tingut ocasió de llegir a les pàgines de «Mundo Obrero» i de «LLUITA». (Aplaudiments.)

Primer de Maig de combat a Euzkadi

El 80 per cent dels obrers van declarar-se en vaga

A Euzkadi, la jornada del Primer de Maig, s'ha caracteritzat per un ampli moviment de vaga general que s'ha aplicat a gairebé tota la població industrial.

Amb motiu de la Festa del Treball, el Consell de la Resistència, que representa en la clandestinitat el Govern Basc que es troba a l'exili, d'acord amb les tres organitzacions sindicals basques, van desitjar que els obrers parassin el treball a les fàbriques i tallers de Biscaia.

L'acord no afectava els comerços ni els transports públics de viatgers, però sí els camions industrials que treballen el dia primer de maig.

El dia abans de la Festa del Treball, els gran nombre de manifestos signats per la C. N. T., U. G. T. i Solidaritat de Treballadors Bascos (Federació de Sindicats Cristians Bascos) en els quals invitaven a la vaga, a la indústria i al governador civil va ordenar als patrons que acomiadessin els obrers que el primer de maig no acudissin al treball. En algunes empreses, a la taula d'anuncis, van aparèixer notes de la Direcció en les quals es donaven compte de les ordres de l'autoritat governativa.

A despit de totes les ordres, amenaces i cominacions, els obrers van realitzar la vaga. Hom calcula entre el 70 i el 80 per cent, el nombre de treballadors que van obrir les institucions dels dirigents de la Resistència. Ultra aquests resultats, i com a conseqüència de les ordres del governador, la vaga i la confusió a la important indústria basca s'han prolongat durant els dies següents.

La Ràdio oficial franquista de Bilbao s'ha vist obligada a reconèixer l'existència d'aquesta important acció combatent dels treballadors bascos. En confirmant la vaga, el dia primer de maig, anuncia que el governador civil ha donat ordres en les quals declara anul·lats els contractes de treball dels nombrosos obrers que no van acudir als llocs de treball el dia primer de maig, ensens que comença els patrons a donar-li compte, en llistes nòminals, de les absències registrades.

Per altra part, la ràdio franquista ha anunciat que la Junta Provincial de Llibertat Vigilada de Biscaia ha ordenat a gran nombre de persones, presoners que es troben en situació de llibertat provisional, que presentin llurs cartes de treball per a comprovar els que van sumar-se a la vaga,

El moviment vaguístic d'Euzkadi ens porta a una sèrie de conclusions i d'observacions que no han d'ésser desaprofitades.

Els obrers bascos han demostrat, una vegada més, que la lluita és possible malgrat el terror i les ordres draconianes de governadors civils al servei del franco-falangisme. Demostren que lluny d'estar cansats, es llancen amb nous impulsos vers lluites més decisives.

El moviment vaguístic d'Euzkadi posa de relleu, d'una manera fonamental, la força destructiva de la unitat. L'existència d'un Consell de la Resistència, sota l'autoritat del Govern basc a l'exili, la lluita unida de les tres organitzacions sindicals U.G.T., C. N. T. i Solidaritat de Treballadors Bascos, han estat els factors fonamentals que han fet possible el desenvolupament d'una vasta acció antifranquista que ha aplegat el 80 per cent de la població industrial.

La força de la unitat de la classe obrera, nosaltres ja l'hem pogut constatar en el curs dels moviments vaguístics que aquests darrers mesos van tenir lloc a Barcelona, Matarró, Manresa, Badalona i altres ciutats de Catalunya. Allà, com a Euzkadi, l'existència dels Comitès U. G. T. - C. N. T. - S. U. de C. va determinar que la classe obrera catalana pogués realitzar accions combatives victorioses que han esmerdat el règim franquista que, avui, elements reaccionaris enemics de la classe obrera tracten de salvar.

Es tenint en compte d'aquests fets que nosaltres no ens cansarem de defensar, com a premissa essencial per assolir la victòria, la unitat de les forces obreres que ha d'ésser la millor garantia per a l'activitat d'un bloc republicà i antifranquista que esclafi la tirania de Franco i de la Falange, faci fracassar les maniobres monàrquiques i possibiliti el reconeixement de la República per la qual combatem, amb llurs vagues, els obrers d'Euzkadi, de Catalunya, de tots els pobles d'Espanya.

SALUTACIO COMBATENT I REPUBLICANA

Amb motiu de l'aparició del número 100 de «LLUITA» a França, volem recordar i retre homenatge als caiguts en la lluita antifranquista i alliberadora, els sacrificis dels quals nosaltres no hem oblidat mai en restar fidels a la causa per la qual van oferir llur vida.

Saludem els valents combatents que a l'interior del país, sense defallències, lluiten contra el règim feixista de Franco i la Falange, contra els capituladors, contra els intents de restauració monàrquica, pel triomf de la República i de la democràcia.

Saludem les organitzacions obreres, republicanes i antifranquistes de Catalunya, de tot Espanya, disposades a la lluita activa per a enderrocar el franquisme o qualsevol dels seus derivats i a no permetre cap altra solució que no sigui la republicana.

La nostra salutació combatent a la premsa antifranquista que a l'interior del país, a desgrat del terror més salvatge, segueix orientant el nostre poble en el

combat contra la tirania franco-falangista. D'una manera especial, saludem «TREBALL», «LAS NOTÍCIAS», «JULIOL», «MUNDO OBRERO», etc.

Saludem la premsa catalana i espanyola editada i dirigida que amb conseqüència i valentia defensen la línia d'unitat combatent antifranquista, anticapituladora, la línia de defensa de la República, de les seves institucions. Adreçem la nostra salutació, particularment, a «MUNDO OBRERO», «Euzkadi Roja», «U. G. T.», «LLAGAN», «JULIOL», «COMPANYA», «JUVENTUT», de Franco i «CATALUNYA», de Mèxic; «PER CATALUNYA», de l'Havana; «RETOIN», de Xile i «VENGEREM», d'Argentina.

A tots els antifranquistes catalans i espanyols, en celebrar l'aparició del número 100 del nostre portaveu, prometem continuar pel camí que ens hem troçat; servir la causa dels treballadors, la del nostre poble, la de la República!

«LLUITA»

Fa deu anys els agents franquistes van assassinar ANTONI SESE

Aquesta setmana fa deu anys que les armes disparades per les mateixes mans que havien assassinat no gaires dies abans el company Bo-dan Corrada, que havien tocat de sang els carrers de Barceona gràcies al criminal puix hitler-trotsquista del 3 de maig, costien a trets el company Antoni Sese, secretari general de la U. G. T. de Catalunya, en el moment en què anava a prendre possessió del seu càrrec de conseller del Govern de Catalunya.

L'assassinat d'aquest gran dirigent de la classe obrera catalana constitueix la darrera extremitat d'un moviment infame provocat i portat a cap amb l'única objectiva de servir els plans de l'enemic franco-falangista, el darrer cop de cua del qual pagava Antoni Sese amb la seva vida, una vida generosa, tota ella dedicada a la classe obrera.

Els seus assassins, però, no són pas encara tots morts. Als deu anys de la traïció del 3 de maig, els agents de Franco, la puria de des assassinats trotsquistes semblen encara la divisió i la provocació per tal de debilitar la resistència antifranquista i impossibilitar el reconeixement de la República.

En aquest desè aniversari, doncs, cal més que mai la ferma unitat de tots els treballadors, de tots els republicans, de tots els maigistes.

Avui més que mai cal posar en pràctica la lluminosa executòria que fou tota la vida d'Antoni Sese, exemple d'unitat, de combativitat, d'amor a la classe obrera, a Catalunya, a la República.

«DON JUANITU» I EL BOTXI

1936.—Deixa'm que et doni un cop de mà!

La U.G.T., no!

El Secretariat de la U.G.T. de Catalunya ens prega la publicació de la nota següent:

En el Butlletí d'Informació del Govern de la República, corresponent al dia 3 de maig, llegim un telegrama segons el qual a Barcelona «la U.G.T., C.N.T. i el P.O.U.M. han llançat conjuntament un manifest adreçat a la població catalana».

La U.G.T., no! La U.G.T. no pot signar manifestos ni res al costat dels assassins que amb carmet del P.O.U.M. van matar, ara fa deu anys, Antoni Sese, secretari general de la U.G.T. de Catalunya.

La U.G.T. no pot anar de costat amb els traïdors i els assassins pousistes que no van alçar criminalment contra la República, en plena guerra, contra aquesta República per la qual va morir Antoni Sese i la causa de la qual estan obligats a servir honestament els Serveis d'Informació del Butlletí del Govern de la República.

Pel Secretariat de la U.G.T. de Catalunya, Rafael VIDIELLA, Josep MOIX, president, secretari general.

Per Catalunya Per la República Unitat i lluita

Lluita

EL PAPEL HISTORIC DEL P. S. U. i la lluita contra els seus enemics

Maura es belluga

STALIN ha complert 65 anys

CONTRA EL TERROR FRANQUISTA FREN LES PERDES SHAN D'ADREAR

Facsimil del primer número de LLUITA publicat a Tolosa el dia 20 de gener del 1945.

Ve de la pág. 1
nua, que de totes les organitzacions...
Fins i tot emmarcà— és un honor...

són veritables organitzacions revolu-
cionàries, organitzacions que són un
perill per la reacció. Naturalment, els

obriers de la C. N. T. han d'exercir una
vigilància revolucionària en llurs ren-
des, si no volen ésser víctimes dels

cialistes, comunistes, anarquistes,
obriers de la U. G. T. i de la C. N. T.

El P. S. U. de C., partit
independent, però amb
els mateixos principis i la
mateixa línia política
del P. C. d'E.

El Partit, enemics de la unitat de la
classe obrera, enemics de la unitat en
particular de socialistes i comunistes.

En aquest agermentat fraternalment
sentim orgullosos d'Espanya i ens en
verem raons: entre elles les tres se-

L'aparició del número 100 de "LLUITA"

Ve de la pág. 1
servi de la capitulació i del preten-
dent monàrquic, volen ensorrar.

RACTOR de mobilització de les mas-
ses antifranguistes catalanes, el
nostre portaveu ha estat i és una

Companys de la C. N. T.: S'ha de
lluitar contra Franco, però també s'ha
de lluitar per la República. No es tracta

La República no es pot recobrar si,
ultra pactar separatament amb els
monàrquics, s'ofereix encara la presi-

Els uns diuen que el P. S. U. de C. està
liquidat, que no és un partit independen-
te, que és un apèndix del Partit Comu-

Perquè a més, a través de la histò-
ria dels darrers anys, sobretot de la
primera guerra mundial, s'ha demo-

Les darreres paraules del company
Vidella foren acollides amb una gran
ovació, que a repetir-se en el moment

Des d'aquestes columnes hem denuncia-
t el terrorisme falangista, els mal-
tractaments infligits als patriotes em-

Acabem de celebrar el Primer de
Maig del 1947, junt amb el proletariat
i el poble del Partit revolucionari, els

solució republicana. Esperem eliminar
la voluntat popular sense la qual no
existeix cap solució possible del pro-
blema espanyol.

Si els comunistes condemnen l'acti-
tud dels titulars dirigents del Moviment
Liberatori i de l'Altamar Republicana

No volen comprendre que el poble
espanyol és un poble que no es resigna
perquè no es resigna a ésser esclau.

vors i solament llavors, tindran valor
els nostres ofriments, puix que no

EN el pla internacional, "LLUITA"
ha donat les maquinacions dels
provocadors imperials i dels seus
cercles reaccionaris interessats en fer

Només hi ha una Espanya
L'anomenada Ràdio Nacional, inter-
pret de la Falanga, s'ha guanyat

El trentenari de les normes
de l'Institut d'Estudis Catalans
per Emili GRANIER-BARRERA

Avui ja veiem tots que la gramàtica
que fou donada al català fa trenta anys
no és una ridícula collita ni un case-

La classe obrera d'Euzkadi —afir-
ma— es acaba de donar una lliçó amb
la celebració del Primer de Maig.

Qui marxi amb el poble
tindrà la victòria segura
Companys i amics:
La situació política és complicada.

LLUITA
GRAN ACTE AMB MOTIU
DE
L'aparició del número 100
DE
LLUITA
DIUMENGE, dia 11
a les 9 del matí
al CINEMA CASTILLET
de PERPINYA
Al·locució de
Josep MARLES
membre del C. C. del P. S. U.
de C., secretari general del
C. D. dels Pirineus Orientals
Projecte de films soviètics:
« MEMES SOVIETIQUES »
« LE SERMENT »

La polèmica
entre falangistes
i monàrquics
La nostra seguretat i la nostra con-
fiança en el triomf —va continuar
diel—, no ens impedeix de veure els

Res no és més fals, però, que l'afir-
mació que els catalans, que la gramàtica
del nostre temps escrivim una llengua ar-

Ja tenia precedents l'evolució de
la nostra llengua, quan hom es va adonar
el segle passat que li calia una gramà-

Hi ha qui creu que si ens posessim
un criador per a la preguerra, que no
volem la guerra civil, que no tenim

La commemoració del 14 d'Abril a França
TOLOSA
El propassat diumenge dia 20 d'abril
les organitzacions de dones espanyoles

La Campanya d'ajut i difusió de "LLUITA"

En publicar el número 100 de
« LLUITA », si donem una mirada
retrospectiva al camí recorregut no és

Els moments que vivim, d'extrema
gravetat per a l'esdevinut del nostre
poble, fan cada dia més urgent la unitat

Es per això precisament que el nostre
ajut polític d'esser constant. I un
dels aspectes més importants d'aquest

No és aquest el lloc més apropiat per
a estendre'ns en llargs comentaris dels
mots que podríem fer. Basti dir que el

Per ajudar a la lluita heroica que
els nostres Joves de l'interior mantenen
constantment per a la República, per

El propassat diumenge 13 d'abril, en
les localitats de Grand-Combe, Le Vi-
gan, Bagnols, Martinet, Uzès, Besseges,

rebuu ». Això està molt bé, però hem
d'afegir que el nostre país, que no ha
de quedar inactiu, tots els militants

Als dos anys de la victòria contra el nazi-feixisme

Als dos anys —el dia 8 de maig del 1945— el mariscal nazi Von Keitel, junt amb altres caps militars alemanys, van signar a Berlín l'acta de rendició sense condicions de les forces hitlerianes derrotades, en captivitat de representants de la Unió Soviètica, de Gran Bretanya, dels Estats Units d'Amèrica i de França.

Amb aquest acte històric es va donar per acabada, a Europa, la guerra nazi-feixista i alliberada. En aquella ocasió, els pobles alliberats, els soldats i els ciutadans van donar el seu més gran suport a la causa de la pau i de la democràcia, així com també llur confiança de poder aconseguir la realització dels objectius polítics, d'essència democràtica, que es desprerent dels acords adoptats per les grans potències a les reunions de Moscou, de Ialta, de Teheran, etc.

VIII, als dos anys de la victòria antihitleriana, si es dona un cop d'ull a la situació de determinats països, s'arriba a la conclusió que veritatament hi ha pobles que tenen raó de sentir-se defraudats.

Dirigents occidentals de la guerra, fan tot llur possible per mixificar, per desvirtuar i per distorsionar les resolucions democràtiques aprovades per representants de la coalició antihitleriana.

La necessitat d'extirpar totes les arrels nazi-feixistes i de decidir lliurement del futur polític, són dos aspectes de llur programa "dret internacional" de llur "dret internacional" de llur programa "dret internacional" de llur programa "dret internacional".

Com tampoc no s'ha de menystenir el fet positiu —de vegades no es valora prou— de gran transcendència històrica, que constitueix el significat de la pròpia victòria militar assolida pels pobles aliats. Pràcticament després de la guerra van desaparèixer tres Estats imperialistes que constituïen l'avant-guarda, la força de xoc, dels cercles més reaccionaris, terroristes i opressors del món: l'Alemanya nazi, l'Estat dels nazis i l'Estat dels nazis.

Això vol dir, en el fons, que els enemics de la democràcia i del progrés són menys forts, que les forces progressives van rebre un cop molt seriós.

La presència d'una Unió Soviètica, potent, més forta que mai, i marxant amb fermesa vers la construcció de la societat comunista. La consolidació de les democràcies populars que marxen vers el socialisme.

En aquest missatge es diu: "En veritat, fets d'aquesta naturalesa no poden més que merèixer la censura i la protesta de tota intenció que tingui realment sentiments humanitaris."

El Centre de Dret de la Universitat de Xile ha acordat també expressar la seva protesta per aquest crim contra la humanitat i sol·licitar del President de la República de Xile que intervingui pel conducte diplomàtic per salvar la vida d'aquests joves que lluiten per la llibertat de llur pàtria.

La Federació de Sindicats de Londres, que representa prop de set-cents mil treballadors, va acordar adreçar-se a les T.U.C. proposant-li de començar una campanya en favor de la parització de tots els treballs que s'estan realitzant destinats a l'Espanya de Franco.

El delegat del districte North London del Sindicat Metallúrgic va presentar una proposició en la qual s'afirmava que calia quecom més dràstic que la retirada d'ambaixadors per a destruir un règim feixista imposat per Hitler i Mussolini.

"No estem disposats —diu la proposició en referir-se a l'exportació d'estacions generadores a Espanya— a facilitar material d'obra ni materials en benefici de Franco."

Nombrosos joves treballadors i estudiants es van manifestar davant l'Ambaixada d'Espanya a Londres. Van desfil·lar durant tot el dia amb pancartes i van protestar contra la condemna a mort dels nous joves espanyols antifeixistes per un tribunal franquista.

El Govern grec s'ha vist obligat a reconèixer que és imminent la guerra de Xipre.

El nombre de cretenses que s'han aixecat en armes contra el Govern augmenta de dia en dia. Diversos centenars de guerrillers es concentren en l'interior de la illa. Els soldats de les autoritats a la propòsició feta per l'E. A. M. demanant el retorn immediat dels habitants de Creta exiliats per raons polítiques, la cessació de les persecucions contra els elements democràtics i la destitució del comandant Pau Gypres, governador militar de Canea.

El Govern grec ha hagut d'enviar reforços pel mar, car la presa d'Àstros segons comuniquen de tota la província de Cinbria, a l'Arcàdia peleponèsica.

Contra la voluntat del poble, no hi valien les maquinacions dels anglosaxons, ni l'aiut que presten en tots els terrenys el Govern reaccionari grec.

Quan un poble, com el grec, s'ha traçat el camí del seu alliberament mitjançant la lluita activa contra les forces reaccionàries nacionals i estrangeres, res ni ningú no podrà aturar la seva total victòria ni impedir que sigui establert un règim de pau i de llibertat. Tota aquesta preparació militar per acabar amb els guerrillers, gràcies al suport dels Estats Units, ha trobat en els patriotes i guerrillers la resposta adequada: Incrementant la lluita, han fet fracassar la temptativa d'enclerament de l'liquidació que es proposaren de les unitats guerrilleres.

Que ho entenguin bé els Truman i els Bevin!

Ahir va fer dos anys que el criminal de guerra von Keitel signava la rendició sense condicions de l'Alemanya nazi.

L'AJUT DE LA DEMOCRACIA MUNDIAL

L HAVANA

A l'Havana s'ha celebrat la Conferència preparatòria del Congrés de la Joventut Americana, que s'ha de celebrar el gener del 1948 a Santiago de Xile. Van assistir-hi delegats de Puerto Rico, Canadà, Venezuela, Brasil, República Dominicana, Estats Units, Costa Rica, Mèxic i Xile. Es va acordar protestar contra el terror franquista i ajudar la joventut espanyola.

XILE

L'Associació de Joves d'Acció Catòlica de Xile, en un missatge signat pel seu president, expressa la seva protesta contra els propòsits franquistes d'exterminar nous joves democràtics espanyols.

En aquest missatge es diu: "En veritat, fets d'aquesta naturalesa no poden més que merèixer la censura i la protesta de tota intenció que tingui realment sentiments humanitaris."

El Centre de Dret de la Universitat de Xile ha acordat també expressar la seva protesta per aquest crim contra la humanitat i sol·licitar del President de la República de Xile que intervingui pel conducte diplomàtic per salvar la vida d'aquests joves que lluiten per la llibertat de llur pàtria.

LONDRES

La Federació de Sindicats de Londres, que representa prop de set-cents mil treballadors, va acordar adreçar-se a les T.U.C. proposant-li de començar una campanya en favor de la parització de tots els treballs que s'estan realitzant destinats a l'Espanya de Franco.

El delegat del districte North London del Sindicat Metallúrgic va presentar una proposició en la qual s'afirmava que calia quecom més dràstic que la retirada d'ambaixadors per a destruir un règim feixista imposat per Hitler i Mussolini.

"No estem disposats —diu la proposició en referir-se a l'exportació d'estacions generadores a Espanya— a facilitar material d'obra ni materials en benefici de Franco."

Nombrosos joves treballadors i estudiants es van manifestar davant l'Ambaixada d'Espanya a Londres. Van desfil·lar durant tot el dia amb pancartes i van protestar contra la condemna a mort dels nous joves espanyols antifeixistes per un tribunal franquista.

El Govern grec s'ha vist obligat a reconèixer que és imminent la guerra de Xipre.

El nombre de cretenses que s'han aixecat en armes contra el Govern augmenta de dia en dia. Diversos centenars de guerrillers es concentren en l'interior de la illa. Els soldats de les autoritats a la propòsició feta per l'E. A. M. demanant el retorn immediat dels habitants de Creta exiliats per raons polítiques, la cessació de les persecucions contra els elements democràtics i la destitució del comandant Pau Gypres, governador militar de Canea.

El Govern grec ha hagut d'enviar reforços pel mar, car la presa d'Àstros segons comuniquen de tota la província de Cinbria, a l'Arcàdia peleponèsica.

Contra la voluntat del poble, no hi valien les maquinacions dels anglosaxons, ni l'aiut que presten en tots els terrenys el Govern reaccionari grec.

Quan un poble, com el grec, s'ha traçat el camí del seu alliberament mitjançant la lluita activa contra les forces reaccionàries nacionals i estrangeres, res ni ningú no podrà aturar la seva total victòria ni impedir que sigui establert un règim de pau i de llibertat. Tota aquesta preparació militar per acabar amb els guerrillers, gràcies al suport dels Estats Units, ha trobat en els patriotes i guerrillers la resposta adequada: Incrementant la lluita, han fet fracassar la temptativa d'enclerament de l'liquidació que es proposaren de les unitats guerrilleres.

Que ho entenguin bé els Truman i els Bevin!

ELS COOPERADORS BRITANICS contra la política de Bevin i per la democràcia

Darrerament ha tingut lloc el Congrés del Partit Cooperatista britànic. I normalment els Congrés del Partit Cooperatista manquen d'importància política, en aquesta ocasió no podem dir el mateix, puix que s'ha aprovat una resolució que ve a situar el moviment cooperatiu britànic en el terreny de la democràcia activa.

Aquesta resolució —aprovada malgrat l'oposició de sir Alexander, actual ministre de la Guerra, valent-se de la influència que té en els medis dirigents de la cooperació—, consisteix a condemnar la intervenció americana a Grècia i a Turquia per considerar-la una amenaça per a la pau mundial.

La maniobra de sir Alexander consistia a convèncer de la oportunitat de la resolució, puix que d'aprovar-se difcultaria la tasca del senyor Bevin a Moscou, car d'«aproposada» implicava la condemna de la política exterior portada a cap pel seu col·lega de Gabinet. Els propòsits, però, no es van deixar impressionar, la van mantenir i van obtenir com a resultat la seva aprovació.

Tot hom que conegui l'importància que el moviment cooperatiu té a la Gran Bretanya s'adonarà que les repercussions que pot tenir en els medis treballistes i democràtics poden ésser considerables, tota vegada que el moviment cooperatiu agrupa en aquest país uns nou milions i mig de persones.

I encara que el Partit Cooperatista sigui independent de l'organització cooperativa, la seva influència és considerable per comprendre, ultra els dirigents, vastes masses de cooperadors.

Per altra banda, el Partit Cooperatista està adherit al Labour Party i al Parlament formen un grup força respectable en els bancs laboristes.

Es força significativa aquesta resolució si tenim en compte que els cooperadors britànics i els dels altres països també —excepte de la U.R.S.S., a remolc de la qual han anat—, s'han inhibit d'intervenir mai en qüestions polítiques si no tenien estreta relació amb els problemes relacionats amb el consumidor i el treballador.

Aquesta circumstància ha fet que el moviment cooperatiu grés l'esquena a les inquietuds democràtiques del món, la qual cosa li ha valgut les crítiques més severes dels elements avançats del moviment obrer internacional.

Avui, però, sembla canviar de tàctica i proposar-se reclamar un lloc a la croada pel respecte a la llibertat dels pobles.

Ve a confirmar aquesta opinió les resolucions preses en el 16è Congrés Internacional de Cooperatives de Consum celebrat l'octubre de l'any passat a Zuric, on estigueren representats divuit països, entre ells la U.R.S.S., Polònia i Txecoslovàquia. En aquest Congrés, després d'una brillant intervenció del delegat soviètic.

«La Federació d'Educació Nacional, en conèixer la notícia de l'esborrament fet al Llicen Francés de Madrid de les detencions altí efectuat, protesta vigorosament contra aquests actes arbitraris i invita al conjunt del cos d'ensenyança a unir-se amb ella per a denunciar aquest atemptat de Franco contra França i la cultura francesa».

Per altra part, el Buró acadèmic de l'Ensenyança Secundària del segon sector de París, va publicar la següent nota: «Aquest Buró acadèmic expressa la seva més viva indignació per l'ús, contra els professors francesos, de procediments feixistes amb els quals Franco demostra el seu odi a França atreuint-se a atacar un dels centres de la nostra cultura».

«El Govern reaccionari grec s'ha vist obligat a reconèixer que és imminent la guerra de Xipre».

El nombre de cretenses que s'han aixecat en armes contra el Govern augmenta de dia en dia. Diversos centenars de guerrillers es concentren en l'interior de la illa. Els soldats de les autoritats a la propòsició feta per l'E. A. M. demanant el retorn immediat dels habitants de Creta exiliats per raons polítiques, la cessació de les persecucions contra els elements democràtics i la destitució del comandant Pau Gypres, governador militar de Canea.

El Govern grec ha hagut d'enviar reforços pel mar, car la presa d'Àstros segons comuniquen de tota la província de Cinbria, a l'Arcàdia peleponèsica.

Contra la voluntat del poble, no hi valien les maquinacions dels anglosaxons, ni l'aiut que presten en tots els terrenys el Govern reaccionari grec.

Quan un poble, com el grec, s'ha traçat el camí del seu alliberament mitjançant la lluita activa contra les forces reaccionàries nacionals i estrangeres, res ni ningú no podrà aturar la seva total victòria ni impedir que sigui establert un règim de pau i de llibertat. Tota aquesta preparació militar per acabar amb els guerrillers, gràcies al suport dels Estats Units, ha trobat en els patriotes i guerrillers la resposta adequada: Incrementant la lluita, han fet fracassar la temptativa d'enclerament de l'liquidació que es proposaren de les unitats guerrilleres.

Que ho entenguin bé els Truman i els Bevin!

per Sebastià FLOR

que l'Aliança Cooperatista Internacional, sota la bandera de la qual s'apleguen totes les Cooperatives del món, organitzada de l'esmentat Congrés, representa 240 milions de cooperadors, dels quals 160 milions corresponen a la U.R.S.S. És el més gran moviment de masses existent.

Aquests fets proven, com no pot per menys de succeir ja, que les Cooperatives són profundament democràtiques per llur caràcter popular, que la causa de la democràcia activa va guanyant noves i vastes capes socials que no fa gaire temps encara romanien inactives.

Els cooperadors catalans i espanyols no podem desestimar els fets que comentem perquè obren immenses perspectives a favor de la lluita per la llibertat del nostre poble. I aquestes perspectives hem de saber-les aprofitar, mobilitant tots els nostres elements per tal de fer interessar més cada dia els cooperadors de tot el món a la causa de la República, per ésser el sol règim que pot restituir el dret d'ésser de les nostres entitats.

No podem oblidar que estem a l'exili per amor a la llibertat. I aquest amor, que el sentim amb passió, ens ha de convertir en camions de la causa del nostre poble en particular i dels altres pobles en general. I la circumstància que nosaltres movem a l'exili sigui reconegut com l'autèntica representació cooperativa espanyola per l'Aliança Cooperatista Internacional ens imposa el deure de lluitar i de lluitar sense descans.

I hem de valer-nos de tots els ressorts i de totes les relacions i influències per tal d'aconseguir que el moviment cooperatiu internacional s'incorpори a la lluita contra el franquisme iniciada ja per totes les organitzacions democràtiques de caràcter internacional i que el delegat soviètic proposat al Congrés de Zuric. Solament d'aquesta forma serem dignes de la nostra condició de republicans i de cooperadors.

ELS NOSTRES DEURES...

(Ve de la pàg. 1.)

La declaració del mes de febrer del Govern de Catalunya es diu: «Voldríem que les forces catalanes van sorgir elements vacil·lants, mancats de confiança en la combativitat de les masses, en el triomf de la República, els pobles d'Espanya van manifestar llur ferma resolució de combatre, van aplaudir totes les mesures encaminades a consolidar i enfortir la voluntat de resistència de les nostres institucions legals.»

El poble, en canvi, seria implacable davant la manca d'energia, davant la complexitat amb una política que, com recordava a la Mutualitat el camarada Santiago Carrillo, els comunistes no volen fer-se responsables.

La desaparició dels equívocs i del doble joc dintre del Govern que presideix Rodó i Llopi, o en qualsevol altre Govern on aquests fets poguessin produir-se, reforçat, indiscutiblement, el prestigi i autoritat de la nostra causa antifranquista i republicana.

Nosaltres, però, no podem creure que només l'acció governamental pot eliminar els intents de capitulació, de restauració monàrquica. Aquesta acció serà molt relativa si no va acompanyada de la unitat combatent de les forces obres, republicanes i antifranquistes.

Si no e, crea a l'interior del país un organisme que unifiqui la resistència d'acord amb l'esperit de la declaració ministerial del Govern de la República. Si no s'ajuda materialment la resistència antifranquista.

La constitució d'un Consell Central de la Resistència a Espanya, que fos la projecció, la continuïtat del Govern de la República a l'interior, a l'excercici onades de combativitat i d'entusiasme republicà, enssem que impossibilitaria els contactes i les proposicions inqualificables de Comités llibertaris i d'Aliances republicanes irresponsables al servei d'interessos reaccionaris, antinacionals.

OTES aquestes exigències unitàries, nosaltres, catalans antifranquistes, no podem considerar-les de realització exclusiva dels partits i organitzacions espanyoles, de les institucions espanyoles.

Creure-ho així significaria tenir una visió molt estreta del problema polític que interessa tots els pobles hispànics. Significaria restar orb a les conseqüències funestes que el desenvolupament de les maniobres claudicadores i monàrquiques tindrien per a Catalunya.

Nosaltres volem recordar que en el moment de la nostra cultura».

«El Govern reaccionari grec s'ha vist obligat a reconèixer que és imminent la guerra de Xipre».

El nombre de cretenses que s'han aixecat en armes contra el Govern augmenta de dia en dia. Diversos centenars de guerrillers es concentren en l'interior de la illa. Els soldats de les autoritats a la propòsició feta per l'E. A. M. demanant el retorn immediat dels habitants de Creta exiliats per raons polítiques, la cessació de les persecucions contra els elements democràtics i la destitució del comandant Pau Gypres, governador militar de Canea.

El Govern grec ha hagut d'enviar reforços pel mar, car la presa d'Àstros segons comuniquen de tota la província de Cinbria, a l'Arcàdia peleponèsica.

Contra la voluntat del poble, no hi valien les maquinacions dels anglosaxons, ni l'aiut que presten en tots els terrenys el Govern reaccionari grec.

Quan un poble, com el grec, s'ha traçat el camí del seu alliberament mitjançant la lluita activa contra les forces reaccionàries nacionals i estrangeres, res ni ningú no podrà aturar la seva total victòria ni impedir que sigui establert un règim de pau i de llibertat. Tota aquesta preparació militar per acabar amb els guerrillers, gràcies al suport dels Estats Units, ha trobat en els patriotes i guerrillers la resposta adequada: Incrementant la lluita, han fet fracassar la temptativa d'enclerament de l'liquidació que es proposaren de les unitats guerrilleres.

Que ho entenguin bé els Truman i els Bevin!

ELS UNIVERSITARIS FRANCOSOS protesten contra una provocació franquista

Els organismes universitaris francesos, en tenir coneixement de l'assalt punitiu a terme per la policia de Franco al Liceu Francés, van fer immediatament pública llur protesta:

«La Federació d'Educació Nacional, en conèixer la notícia de l'esborrament fet al Llicen Francés de Madrid de les detencions altí efectuat, protesta vigorosament contra aquests actes arbitraris i invita al conjunt del cos d'ensenyança a unir-se amb ella per a denunciar aquest atemptat de Franco contra França i la cultura francesa».

Per altra part, el Buró acadèmic de l'Ensenyança Secundària del segon sector de París, va publicar la següent nota: «Aquest Buró acadèmic expressa la seva més viva indignació per l'ús, contra els professors francesos, de procediments feixistes amb els quals Franco demostra el seu odi a França atreuint-se a atacar un dels centres de la nostra cultura».

«El Govern reaccionari grec s'ha vist obligat a reconèixer que és imminent la guerra de Xipre».

El nombre de cretenses que s'han aixecat en armes contra el Govern augmenta de dia en dia. Diversos centenars de guerrillers es concentren en l'interior de la illa. Els soldats de les autoritats a la propòsició feta per l'E. A. M. demanant el retorn immediat dels habitants de Creta exiliats per raons polítiques, la cessació de les persecucions contra els elements democràtics i la destitució del comandant Pau Gypres, governador militar de Canea.

El Govern grec ha hagut d'enviar reforços pel mar, car la presa d'Àstros segons comuniquen de tota la província de Cinbria, a l'Arcàdia peleponèsica.

Contra la voluntat del poble, no hi valien les maquinacions dels anglosaxons, ni l'aiut que presten en tots els terrenys el Govern reaccionari grec.

Quan un poble, com el grec, s'ha traçat el camí del seu alliberament mitjançant la lluita activa contra les forces reaccionàries nacionals i estrangeres, res ni ningú no podrà aturar la seva total victòria ni impedir que sigui establert un règim de pau i de llibertat. Tota aquesta preparació militar per acabar amb els guerrillers, gràcies al suport dels Estats Units, ha trobat en els patriotes i guerrillers la resposta adequada: Incrementant la lluita, han fet fracassar la temptativa d'enclerament de l'liquidació que es proposaren de les unitats guerrilleres.

Que ho entenguin bé els Truman i els Bevin!

LA SANITAT EN EL PAIS MES RIC DEL MON

(Apunts d'un capítol del llibre en preparació "La sanitat en els règims capitalista i socialista")

Enorme percentage de malalties i accidents de treball

El 1944, el Comitè Helles d'Investigacions Econòmic-Socials de la Universitat de Califòrnia va arribar a la conclusió que per a mantenir llocament una família de quatre persones calia un ingrés setmanal de 54 dòlars, o sigui 2.800 dòlars l'any. Doncs, bé al 35 per cent de les famílies nord-americanes tenen un ingrés setmanal inferior a 38,85 dòlars i el 50 per cent menys de 38,45 dòlars setmanals.

Més de la meitat de les famílies nord-americanes, doncs, en condicions d'insuficiència dels anys de la guerra no van guanyar prou per a portar un nivell de vida ni tan sols modest.

No cal dir que aquest desnivell afecta també a la consideràble part de la població dels treballadors, tant industrials com agrícoles. Un 70 per cent dels quals són gaudeix d'un estat físic florent si no de creure l'existència de les asseguradores agrícoles.

A més, els obrers nord-americans i llurs famílies, no tan sols estan més sovint malalts, sinó que tenen malalties més llargues. Els accidents de treball, que són més nombrosos als Estats Units que a qualsevol altre gran país, són en part conseqüència del baix salari i del nivell de vida que se'n deriva i els accidents són més nombrosos com més inferiors són les condicions de vida dels obrers.

El 1935 un morir d'accidents industrials 16.000 treballadors i dos milions

El crim de la discriminació racial

Si el que fins ara hem exposat sobre les condicions de vida, tant econòmiques com higièniques i sanitàries, d'alimentació, vivienda i treball, demostra que són veritablement inhumans en un país que té totes les possibilitats econòmiques, que direm si analitzem com viu i treballa el negre en el país més ric del món, en el úde la ciència i de la tècnica més desenvolupades?

En aquest país, el país de la llei de Lynch, la discriminació racial, legalitzada en els seus Estats del Sud, s'hi aplica robòsticament, d'una manera oberta, mentre que als Estats del Nord, on ha estat ja temps abolida, s'hi aplica en forma vergonyosa, hipòcrita.

El negre no és per a ells un ésser humà. Les raons que no hagin estat exterminats totalment, no són pas de caràcter humanitari, sinó de caràcter pràctic, per tal com els negres fan qüestions feines que no volen fer els blancs, ultra que el treball dels negres és de més rendiment que el de les bèsties i el de les màquines que poguessin substituir-los. La discriminació racial als Estats Units és la demostració més evident de com són de bàrbares les classes que fins ara han dirigit aquest país, amb una cultura desenvolupada, però mancada de sentit humà. Han fet del nord-americà una meitat, dels Estats Units una nació maldada a la cadena per explotar-la millor, on tot està estandaritzat: el treball, els aliments, les diversions, la premsa, el pen-

incivilitzats, són igualment perillosos per a la pau i la germanor entre els homes i els pobles.

Segons els informes de la Lliga antituberculosa de Nova York, l'alta mortalitat entre els negres és deguda principalment al baix nivell de vida, a l'excés d'estudiants de cada ciutat i a la manca i retard de l'assistència mèdica. N'és també una causa molt influent l'exploatació desmesurada de la qual són objecte els negres i que sobrepassa de molt la dels blancs. La mortalitat per tuberculosi en els negres és de 192 per cent mil, mentre que en els blancs és de 62 per cent mil. Moren dues vegades més infants negres que blancs i moren dues vegades i mitja més mares negres que mares blanques.

Les condicions de vida morals i materials de la població negra al país més ric del món són inhumans de debò. Els salaris són molt inferiors als dels blancs per un cost de vida igual. Quan un membre de la família emmalalta se'ls presenta la disjuntiva de quedar-se sense assistència mèdica o pagar el metge i no menjar.

Com més pobres, menys assistència mèdica

ESTUDIAR les característiques de l'assistència mèdica en els diferents capes econòmiques de la població nord-americana és la confirmació de tot el que portem dit en les pàgines anteriors sobre les condicions de vida i de salut en el país més ric del món.

El Comitè encarregat d'estudiar el cost

pel doctor J. BONIFACI

els preguem que tot diuen perquè destorben llurs negocis.

L'exploatació dels negres

TORNANT a l'aspecte que havíem apuntat de les condicions de vida i de treball dels negres al país més ric del món, si ens fixem en què l'estat de salut del poble nord-americà està en relació proporcional al nivell de vida que té, és evident que sobre la base de la discriminació racial el nivell de vida del negre serà molt inferior al del blanc i, en conseqüència, la seva salut serà també pitjor.

Hem vist també ja en un altre lloc, que la discriminació racial iguala els que la practiquen a Hitler i el grau de criminalitat que comporta cada modalitat representa només variacions quantitatives, les quals, naturalment, no són fixes. Així, el senador Bilbo i el mariscal Smuts són de la mateixa categoria moral que Hitler i es regeixen per un mateix codi moral. Per a ells el negre i l'Índiu són éssers inhumans i els éssers que pertanyen a l'Amèrica del Sud d'Iàlia, d'Espanya o de França són éssers que pertanyen a capes inferiors de l'èspecie humana. Tot el que pensen, així són adeptes del nazisme, són tots igualment bàrbars, inhumans,

de l'assistència mèdica consta que la població més mal retribuïda és la que està més sovint malalta i més llargues i greus. El total de l'assistència mèdica rebuda per aquesta capa de la població equivaleix a la meitat de la que reben els de capes més ben retribuïdes, la qual cosa significa que per als pobres l'assistència mèdica és més deficiente, a la vegada que resulta més cara que la dels més ben retribuïts.

L'Associació protectora de la salut pública puntualitza: «Una gran part de la població rep assistència mèdica insuficient i inadeguada, principalment degut a que com més pobres són, més cara resulta l'assistència, per tal com ha d'ésser individual, per no existir cap organisme d'assegurança mèdica que els protegís».

L'Associació de metges nord-americans només assegura l'assistència als que tenen un ingrés no inferior a tres mil dòlars.

La llei de la jungla

LS Estats Units hi ha infinitat de societats particulars d'assistència mèdica al servei de les quals són més que deficients. Són molts els dels Estats Units on la proporció de metges i de dentistes està en relació directa amb el nivell econòmic de la població, tota vegada que on la població és rica el metge pot viure amb un nombre més reduït de malalts i on la població és pobre i no pot pagar el metge, el malalt és passa, les malalties amb el consell d'un xarlatà, d'un farmacèutic o bé amb els consells publicats a la

«Mariona Rebull» o l'elogi de l'esquirol

Amb el Coliseum ple de jerarques falangistes, de dones escotades i de burgesos amb camisa emmidonada sota l'obligatori «smoking», va estrenar-se el disseny dit de glòria a Barcelona la pel·lícula «Mariona Rebull», una patoixada treia d'una mala novel·la del trapella Ignasi Agustí, director de «Destinos».

Figúreu-vos que surt l'explosió de la bomba del Liceu i, surt tan bé, que tothom creu haver-se trobat a la sala la nit en què aquell boig de Salva brava va tirar des del galliner del nostre primer teatre. No cal dir quins eren els comentaris de la «gente bien» que era al Coliseum.

«Huelga de transportes. Rius, que ve com un competidor de arrebatat un important pedidó de gèneros para el Ejército que lueha en Marruecos, se arriega, con tres de sus hombres de confianza, para transportar sus mercancías al puerto. El viaje de ida fue normal. El regreso, accidentado. Los huelguistas salieron al paso de los carros. Es de noche. De entre las sombras surgen decenas de hombres dispuestos a matar a los esquirols. Restallan los látigos. Los charcos cruzan las calles a galope. Uno de los huelguistas logra subir al pescante. Y, tras una horrenda lucha en la oscuridad, cae del carro y muere entre las ruedas.»

Déu l'ha castigat per dolent. On s'és vist que els vaguistes ataquen els esquirols? D'ençà que els Sindicats verticals defenden els senyors Rius no se veuen aquestes coses i hi ha més esquirols que mai.

Es per això que la concurrència de gala del Coliseum trobava que l'ignasi Agustí i el Saenz de Heredia són mereixedors d'una medalla.

Com veieu, el cinema espanyol va per d'allò més bon camí i l'Agustí també.

Els nostres guerrillers no cauran en el parany franquista

Una informació de la agència «Ins», datada a Madrid el 23 d'abril, diu que: «El govern està disposat a garantir als guerrillers que no estiguin incursos actualment en el delicte de pena de mort, tant-se val els que siguin llurs suposats delictes, l'amnistia total si es renouen en un termini que es fixarà en un decret que es publicarà properament al «Diari Oficial», i al mateix temps es promulgarà una llei que castigarà amb la pena capital la tinença il·lícita d'armes i els segrestaments amb rescat.»

Totes aquestes manobres de Franco no poden enganyar ningú, i menys els valents guerrillers d'Espanya que mantenen la lluita activa i consegüent contra el seu règim terrorista.

Els guerrillers no són incauts i no cauran a la trampa, ni es deixaran sorprendre per la «benevolència» del Caudillo. Aquesta manobra no és res més que una nova maniobra de la nova llei terrorista, per a legalitzar els crims contra els antifranquistes.

Aquesta crida del franquisme de rendició als guerrillers, és una prova ben palesa de la impotència de Franco i dels seus gossos falangistes davant l'increment de la lluita guerrillera i de la simpatia que tot el nostre poble té per als combatents.

Resulta que Franco ja es veu obligat a reconèixer l'existència dels guerrillers, i aquest crit de rendició serà contestat en una incrementació de la lluita per acabar més aviat amb el règim despòtic i feixista de Franco.

PARIS.—Aspecte de la manifestació celebrada amb motiu del Primer de Maig. Milers d'antifranquistes van desfilar darrera les banderes de la República i de la Unió General de Treballadors.

EL PRIMER DE MAIG ARREU DE FRANÇA

La jornada del Primer de Maig ha estat celebrada arreu de França enmig d'un gran entusiasme. La classe obrera, unita amb les altres forces progressives, ha manifestat la seva decisió de prosseguir la lluita per a fer triomfar la democràcia.

EL TERROR FRANQUISTA no deturarà la lluita del nostre poble

Cada dia són més nombrosos els assassinats que el franquisme porta a terme. Amb els seus mètodes refinats i dirigit pels elements nazis refugiats a Espanya, infinitat d'obres, de pagesos, de joves lluitadors antifranquistes, són afusellats i maltractats sense tenir en compte l'edat, ni el sexe, ni les condicions més elementals d'humanitat.

Impotent per aturar la lluita dels guerrillers, de tots els patriotes, assassina sense cap contemplació àdhuc aquells que estan beneficiats de l'indult —com diu la Falange—, ofert egèneraments pel «Caudillo».

«Ha sido ejecutado en Santiago de Compostela el paisano Isidro Caramés Tajes, condenado en Consejo de guerra. Este individuo había sido condenado anteriormente por su participación en la pasada rebelión marxista, y cuando se hallaba disfrutando los beneficios de indulto concedidos generosamente por el Caudillo...»

Com es de suposar han emprat el mateix procediment de amalhehor per donar legalitat a aquest assassinat. Això és una demostració ben palesa de quina és la mena d'indult que el franquisme dona i de llur seguretat. Això ha de servir de lleçó a aquells que encara creuen en les bones paraules del franquisme i en les seves manobres d'indults i amnisties.

Milers de vides corren encara perill de mort. Cal que tots els antifranquistes, tots els patriotes ens unim d'una vegada per acabar amb la sangant repressió que Franco porta a cap.

«Franco no en té encara prou amb els procediments de llei de justícia aplicades, sinó que ara, per reforçar i donar un estat legal al seu terror i als seus assassinats, ha dictat una nova llei especial de repressió contra els guerrillers i contra els antifranquistes.

«No es pot tolerar i és un escarni a totes les democràcies del món, en l'hora en què tots els pobles alliberats del feixisme gaudixen de llibertat, el poble espanyol, que lluita per donar-se un règim democràtic i republicà, hagi de veure com certes democràcies, com la britànica i la nord-americana, permeten que Franco continuï assassinant els patriotes antifranquistes.

«Els pobles hispànics, davant l'increment de títus exantemàtic en 46 Estats, 510 i 1.287 casos. El servei de Sanitat publica està profundament preocupat pel considerable augment dels trastorns mentals en la infància. El doctor Kanner, de l'hospital de nens de Baltimore, diu que: «Les pèssimes que eren pròpies de l'adult es veuen actualment desenvolupant-se en els infants d'edat preescolar i escolars.»

«Es calculen en 840.000 el nombre d'infants afectats d'alteracions en el desenvolupament. En cada classe de 40 alumnes es pot considerar que almenys dos d'ells són o seran víctimes de trastorns mentals. Anualment hi ha un miler d'infants de menys de 15 anys que han d'esser reunits a cases de salut per a malalts mentals. No menys de 30 infants d'aquestes edats es suïciden anualment.

«Les possibilitats de tractament d'aquestes afecions mentals infantils es veuen limitades considerablement, malgrat que els Estats Units són el país més ric del món i és així que de 46 Estats amb què compo, només en cinc hi ha sales especials per a internar aquesta mena de malalts. La tercia dels hospitals particulars, que oscil·la entre cent i mil dòllars la setmana, està només a l'abast dels milionaris.

«Organització de l'assistència mèdica: Si bé existeixen una gran quantitat d'establiments sanitaris utilitats amb la darrera paraula de la tècnica, amb una gran quantitat de llits d'hospital, amb un quantitat cos de metges i personal sanitari subaltern, cal pagar el servei mèdic qualitat. La població és assistida gairebé exclusivament pel metge particular, concentrat principalment a les ciutats. L'assistència gratuïta la realitzen només algunes autitats filantròpiques i en proporcions mínimes. Els Estats Units compten amb prop de 160.000 metges, 400.000 infermeres,

«TINC LA IMPRESSIO QUE ACABO DE SORTIR D'UNA DE LES MES GRANS PRESONS DEL MON», ha dit el catòlic McMahon, expulsat per Franco

La premsa internacional ha parlat aquests darrers dies del doctor Francis McMahon, periodista nord-americà al qual Franco ha retirat el carnet de premsa a Espanya.

«Tinc la impressió que acabo de sortir d'una de les més grans presons del món», ha declarat el doctor McMahon en desembarcar al port de Nova York, profundament entristit del dramàtic panorama de l'Espanya franquista, en el qual el terror es barreja amb la corrupció més desenfadada.

«Esperava trobar algunes coses dolentes —ha escrit al «New York Post», però n'hi ha una per a la qual no estava gens preparat. És la corrupció. Corruptió tan escandalosa, tan ampla i tan evident que no admet comparació amb Tammany Hall ni en els seus pitjors dies.»

Tammany Hall, aquesta màquina política de Nova York que els gànsters de la política han fet tristament famosa per les immensitats de la seva administració, Topazes que han deixat petit el cèlebre personatge de Pagnol, lladres amb barret de copa que han deixat minúscul Staviski, infinitament més lladres que els nostres lloretxuts. Més immoral, doncs, que Tammany Hall és el trust dels generals franquistes, els estraperlistes que operen al callu i protegits pel règim que Franco ha instaurat a Espanya gràcies a l'ajut de Hitler i Mussolini.

EL CONVENI MONETARI ENTRE FRANCO I ATTLEE és un escarni a la democràcia

En un article anterior ja vam anunciar el conveni monetari establert entre la Gran Bretanya i l'Espanya franquista, i vam dir que aquest representava en uns moments d'una situació econòmica i política del franquisme tan crítica. Es a dir, que en el moment en què el franquisme fa tota mena de manobres —aduc les pro-monarquies patrocinades per Franco, Pla i Daniel, Giron i companyia—, els cercles reacionaris de la Gran Bretanya aconsegueixen a ajudar les seves manobres i enfortir el seu sistema econòmic i polític, de terror contra el nostre poble.

«On és, doncs, la política del Govern laborista per la qual molts treballadors i democràtes el van portar al Poder? On és la política patrocinada contra Franco i el seu règim, quan deien que votat per Churchill era votat per Franco?»

«Donar un ajut econòmic al franquisme és i representa reforçar el terror i els assassinats que el franquisme porta cada dia a terme. Davant aquesta situació en què els cercles capitalistes i imperialistes volen mantenir les essències del franquisme, tots els republicans, tots els patriotes antifranquistes, hem d'unir-nos per tal d'impedir que s'afegui la lluita del nostre poble per restablir la República, únic règim pel qual lluita el nostre poble.»

«No obstant, la corrupció del règim super tot això. L'autoritat i la influència dels funcionaris del Govern poden estar al servei de qualsevol, per tal com només es una qüestió de preu.»

«Les llicències de maquinària, els projectes de construcció, els privilegis especials d'un banquer, tot, tot, s'aconsegueix gràcies al soborn, a la propina, a la participació en el producte de totes les combinacions il·lícites.»

«De vegades, la premsa —continua— crida furiosament contra els mals de l'estraperlisme i la policia fa agafades de gent que comet peccats delictes. A vegades es clava una multa a una petita empresa. Però la premsa controlada no diu una paraula dels que han fet fortunes fabuloses amb la tolerància del règim.»

«Aquesta organització —aclareix el professor catòlic de Chicago— no té més que un objectiu: assegurar la continuïtat dels bergants més il·lustres d'aquest robari fet a mans nues: els generals Borbó, el «Joli» transparat amb tances de l'exèrcit; el milionari Saliquet, el del sabó; Serrano Suñer, el cunyat del «Caudillo»; el pirata March, més pirata que mai; Demetri Carceller, que es vanta públicament d'esser un lladre; els vants milionaris Artío, Levin, Fierro, Garnica, Gómez; Julio Muñoz, el de la Batalla de l'Estraperlo, amb els seus dos mil milions de pessetes fets de la victòria franquista ençà.»

«Hi ha a Espanya unes dues-centes famílies que es beneficien del «nou ordre». Són elles que omplen els cinemes ultramoderns i els luxuosos pisos de les cases elegants. Aquesta és de les grans ciutats, una aparença que impressiona a què arriba per primera vegada al país.

«La resta dels espanyols són els que passen una gana espantosa sota un terror igualment espantós, perquè, entre altres, a la Casa Blanca toleren que encara continui així. Es per això que a Washington no s'han emocionat massa que Franco hagi expulsat el catòlic McMahon.»

EL TERROR FRANQUISTA Pagesos assassins

Al terme d'Illas, Madrid, la guàrdia civil va aturar dos pagesos creient que eren guerrillers. Sense ni donar-los temps de sentir la intimitació, els guàrdies van disparar i els camperols calgueren assassinats.

Al llogaret de Fondao, Corunya, la guàrdia civil ha assassinat tres pagesos dels quals s'ignoren per ara els noms.

El 22 d'abril fou executat a Santiago de Compostela, l'antifranquista Isidro Caramés Pages, condemnat a mort per un Consell de guerra.

Al terme de Cardenas, província de Còrdova, van ésser assassinats per la guàrdia civil, Antonio Viqueo Alcalde i Antonio Capitán Pizarro.

«Se trata de una extorsión familiar, parental y antropomórfica, cuyas anfractuosidades, culminando en aquellas endosmosis de protuberancia molecular, radioactiva y congenerial, descubren los mercedos que Plutarco y Anaxágoras metieron tantas veces a sus contemporáneos en el istmo de las fauces.»

«I com a conclusió final, dir: «Creemos haber hablado con la suficiente claridad para que así lo entienda todo el mundo.»

Més clar l'igna. No pot ésser més clara la posició a «Nuestros debates insoslayables en esta hora crucial.»

«Sin embargo, hasta un ciego puede observar que nosotros, triangulando las bifurcaciones espectroscópicas del racionismo catalanico en síntesis paralela, con sujeción rigurosa al cuadro de las distancias, salimos al momento del paso. Lo conseguimos mediante un modo de altera moderno de planificar nuestros complejos motores, bimotors y hasta tetramotors — que es ya decir —, en base a una serie de ecuaciones de tres incógnitas. Per si hagües controvèrsia, precisa:

L'ART DE PARLAR CLAR FRANCO que el mati Déu

«Violent aclarir un treball de febrer passat, referent a la Ponència de la Secretaria Política del Comitè Nacional d'Espanya sobre la col·laboració «Lanzarote» expressa així a l'òrgan de les «Revistes Libertaries «Ruta» del 28 d'abril: «Aquel trabajo, iluminar en todos los sentidos, modelado en forma, inabarcable para muchos de nuestros amigos en su fondo, necesaria ser explicado en lenguaje político de capitulo, llano, al alcance de una cualidad arcaica medio de que sus enseñanzas sean aprovechadas por la mayoría.»

«Hay que arrinconar los viejos carbofos. La construcción, a todas luces eubórica y comunista, de una superestructura interfensiva, hecha por nosotros antes que por nadie, refuerza el sentido velterano de unas bilateralidades en que el comunismo abstractivo de una cualidad arcaica engendra ciertos paradigmas nabiformes y le da al protoplasma «raquino» un sentido que no perdura en los optimates de la espectralización de la vibración. Sin embargo, hasta un ciego puede observar que nosotros, triangulando las bifurcaciones espectroscópicas del racionismo catalanico en síntesis paralela, con sujeción rigurosa al cuadro de las distancias, salimos al momento del paso. Lo conseguimos mediante un modo de altera moderno de planificar nuestros complejos motores, bimotors y hasta tetramotors — que es ya decir —, en base a una serie de ecuaciones de tres incógnitas. Per si hagües controvèrsia, precisa:

«I per si encara no estés suficientment provat, aci en tenni un altre: «Sin embargo, hasta un ciego puede observar que nosotros, triangulando las bifurcaciones espectroscópicas del racionismo catalanico en síntesis paralela, con sujeción rigurosa al cuadro de las distancias, salimos al momento del paso. Lo conseguimos mediante un modo de altera moderno de planificar nuestros complejos motores, bimotors y hasta tetramotors — que es ya decir —, en base a una serie de ecuaciones de tres incógnitas. Per si hagües controvèrsia, precisa:

«I com a conclusió final, dir: «Creemos haber hablado con la suficiente claridad para que así lo entienda todo el mundo.»

Més clar l'igna. No pot ésser més clara la posició a «Nuestros debates insoslayables en esta hora crucial.»

«I com a conclusió final, dir: «Creemos haber hablado con la suficiente claridad para que así lo entienda todo el mundo.»

Més clar l'igna. No pot ésser més clara la posició a «Nuestros debates insoslayables en esta hora crucial.»

«I com a conclusió final, dir: «Creemos haber hablado con la suficiente claridad para que así lo entienda todo el mundo.»

Més clar l'igna. No pot ésser més clara la posició a «Nuestros debates insoslayables en esta hora crucial.»

«I com a conclusió final, dir: «Creemos haber hablado con la suficiente claridad para que así lo entienda todo el mundo.»

Més clar l'igna. No pot ésser més clara la posició a «Nuestros debates insoslayables en esta hora crucial.»

Més clar l'igna. No pot ésser més clara la posició a «Nuestros debates insoslayables en esta hora crucial.»